ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 191. — 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880. — ΛΕΠΤΑ 10.

ΕΤΗΣΙΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ἐν Ἀθήναις . . . . . φρ. 10—

» ταῖς ἐπαρχίαις . . . . . » 12—

» τῇ ἀλλοδαπῇ . . . . . » 20—

Ἡ συνδρομὴ εἶναι ἐτησία καὶ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὑπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀθηναίων ἐδωρήσατο μέγα γήπεδον τοῦ Δήμου ἐν Ἀμπελακήποις, ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνέγερσιν Φρενοκομείου δαπάναις τοῦ ἐκ Χίου κ. Ζ. Δρομοκαΐτη, ὅστις, ὡς γνωστόν, πρὸ καιροῦ ἤδη διέθεσε 300,000 φράγκων πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοιούτου καταστήματος, καὶ ἑτέρας 300,000, ὅπως ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν συντηρῆται τὸ κατάστημα.

Ὑπὲρ τῆς ἑταιρίας τῶν φυλακῶν ἡ ἐν Λακωνίᾳ μονὴ Ζερμπίτσης ἐψηφίσατο συνδρομὴν δραχ. 100.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

2200. **Ἐστία.** Ἐκδίδεται κατὰ κυριακήν. Ἔτος Ε'. Τόμος Γ'. 24 Αὐγούστου 1880. Ἀριθ. 243 (191). Λεπτὰ **20.** Ἀθήνησι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4ον, σελ. 16. Περιεχόμενα: Σφραγὶς ὑγιεινομείου Τῆνος — Ἄνευ οἰκογενείας. (Μυθιστορία Ε. Μαλό, βραβευθεῖσα παρὰ τῇ γαλ. Ἀκαδημίᾳ. Μετάφ. Ἀ. Ρ. Ῥαγκαβῆ). — Οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης. (Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier. Μετάφρ. Ἐλίζης Σκ. Δούτσου). — Οἱ θησαυροὶ τῶν Παρισίων. — Ἀόνειον πνεῦμα. — Ἐντυπώσεις. — Ἀλήθειαι. — Σημειώσεις. — Μία συμβουλὴ καθ' ἑβδομάδα.

2201. **Κριτικαὶ διορθώσεις εἰς Στράβωνα** καὶ τὰ ἀποσπάσματα αὐτοῦ ὑπὸ Μαργαρίτου Γ. Δήμιτσα, διευθυντοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ καθηγητοῦ τῆς Γεωγραφίας ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Β' καὶ Θ' τόμου τοῦ «Ἀθηναίου»). Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἑρμοῦ, 1880, 8ον, σ. 39.

2202. **Les Deux Masques** (tragédie-comédie) par Paul de Saint-Victor, Première Série: les Antiques. Tome 1er. Eschyle. Un vol. in 8°. Calmann Lévy. [Ἂν ἡ καλὴ ὑποδοχὴ, ἣν νεοφανές τι βιβλίον εὑρίσκει παρὰ τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἦν πάντοτε τεκμήριον τῆς ἀξίας τοῦ βιβλίου, καὶ χωρὶς νὰ φυλλομετρήσωμεν τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Saint-Victor, δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν ὅτι εἶνε βιβλίον ἄριστον, τόσος εἶνε ὁ δημοσιογραφικὸς πάταγος, ὃν διήγειρεν ἡ ἐμφάνισίς του. Τῷ ὄντι δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίον, ἂν δὲν ἔχῃ τὸ βάθος ἐκείνο τὸ ἐπιστημονικὸν, τὸ ὁποῖον οἱ γίγαντες τῆς ἐπιστήμης ἐγγράπτουσιν εἰς τὰ βιβλία τὰ προωρισμένα δι' ἀνθρώπους εἰδικοὺς περὶ τὴν κλασικὴν φιλολογίαν ἀσχολουμένους, εἶνε ὅμως μετὰ τόσης οὕτως εἰπεῖν κοσμογνωσίας καὶ χάριτος λόγου γεγραμμένον, ὥστε παρὰ πάντων ὁμολογεῖται ὡς τι τερπνὸν καὶ πάγκαλον χρῆμα καὶ μονονουχὶ συγγραφικὸν καλλιτέχνημα. Ἐκ τῶν πολλῶν κρίσεων, ὅσαι περὶ τοῦ βιβλίου ἐδημοσιεύθησαν, ἄριστα γεγραμμένη εἶνε ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ Journal des Debats (τῇ 25 Ἰουλίου 1880): ἡ κρίσις αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸν γλαφυρὸν καὶ ἐγνωσμένον τοῦ κ. Arsène Houssaye κάλαμον, ὃν νομίζεις ἐνίοτε τῷ ὄντι ἐμβεβαμμένον εἰς ἀρχαιοπρεπὲς ἅμα κάλλος καὶ εἰς σωφροσύνην κλασικήν.

«Ὅταν, λέγει ὁ κ. Houssaye, εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον τοῦ Διονύσου ἐδιδάσκοντο αἱ Ἱκετίδες τοῦ Αἰσχύλου ἢ ὁ Αἴας τοῦ Σοφοκλέους, οἱ θεαταὶ καθήμενοι κλιμακηδὸν ἐπὶ τῶν ἑδωλίων ἔβλεπον ὡς σκηνογράφημα εἰς τὸ βάθος τοῦ προσκηνίου ἢ ἀνάκτορον ἢ σκηνὴν στρατηγοῦ, ἀλλὰ διὰ τινῶν πλατέων ἀνοιγμάτων ἐν τοῖς τείχοις, οἵτινες ἔκλειον ὀπισθεν τῆς σκηνῆς τὸ θέατρον, διέκρινον συνάμα τὴν πεδιάδα τῆς Ἀττικῆς, καὶ πέραν, εἰς τὸν ὁρίζοντα, τὴν φαληρικὴν ἀκτήν. Καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο τοπεῖον ἀπετέλει μέρος τοῦ σκηνογραφήματος καὶ οἱονεὶ συνεπλήρωνεν αὐτό. Οὕτω καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κ. de Saint-Victor, ἐμπρὸς μὲν παρὰ τὴν θυμέλην βλέπει τις τὸν γηραιὸν Αἰσχύλον περικυκλωμένον ὑπὸ τῶν γιγαντωδῶν ἐκείνων σκιῶν, εἰς ἃς ἡ ποιητική του μεγαλοφυΐα ἔδωκε νέαν μορφὴν, ὑπὸ τοῦ Προμηθέως, τοῦ Ἐτεοκλέους, τῆς Ἀντιγόνης, τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ Ὀρέστου, τοῦ Δαναοῦ, ἀλλ' ὄπισθεν τῶν προσώπων τούτων ὥς τι μεγαλοπρεπὲς πανόραμα ἐκτείνεται ἐνώπιον τῆς φαντασίας τοῦ θεατοῦ ἡ τοῦ ἀναγνώστου αὐτὸς ὁ βίος ὁλόκληρος τῆς ἡρωϊκῆς Ἑλλάδος. . . . . »

«Ἡ συνήθεια, λέγει που ἐν τῷ βιβλίῳ του αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς, ἀπημβλυνεν ἡμᾶς ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ νοήσωμεν τὰς προσπαθείας ἐκείνας τοῦ πνεύματος, ἃς ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ καταβάλωσιν οἱ ἄνθρωποι ὅτε τὸ κατ' ἀρχὰς ἐγένοντο θεαταὶ δραματικῆς παραστάσεως. Ἡμεῖς ὧν στερεῦν οὕτως εἰπεῖν τῷ ποδὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸν κύκλον τὸν μαγικὸν, ὅπου ἀπὸ τοσούτων αἰώνων κάμνει τὰς ἐπιλήψεις του τὸ θέατρον, χωρὶς νὰ ἐξετάζωμεν τίς ἐχάραξε τὸν θαυμαστὸν κύκλον ἢ τίς ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαγικὴν δύναμιν. Καὶ ὅμως ὑπῆρξε τολμηροτάτη καὶ ἀξιοθαύμαστος ἐπίνοια ἡ τοῦ ἐπινοήσαντος τὸ θέατρον! Τὸ παρελθὸν διὰ τοῦ θεάτρου γίνεται πάλιν παρὸν, σωματοῦνται τὰ φαντάσματα, καὶ ἔρχονται εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν αἰώνων μῦθοι λησμονημένοι. Ἄνθρωποι τυχαῖοι, γνωστοὶ, πρὸς οὓς ὁμιλοῦμεν ὀλίγον πρὸ τῆς παραστάσεως, μεταμορφοῦνται διὰ τῆς μεταμφιέσεως ἢ τοῦ κοθόρνου εἰς ὁρατοὺς θεοὺς, εἰς ἥρωας ἀναστηθέντας καὶ ψηλαφητοὺς, καὶ ἡ μεταμόρφωσίς των καθίσταται πιστευτὴ οὐ μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διάνοιαν. Ὅ,τι συνήθως ἤδεν ὁ Ὁμηρίδης διὰ φωνῆς ἀπομεμακρυσμένης ὡς τινα ἠχὼ τοῦ παρελθόντος, τοῦτο ἐναργκώνει καὶ ἐπιδεικνύει ὁ δραματικὸς ποιητὴς, δίδει τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς εἰς τὸ γεγονὸς τὸ λησμονημένον, ἀνεγείρει πάλιν ὀρθίαν καὶ ἀπειλητικὴν τὴν καταπεσοῦσαν καὶ ἀφανισθεῖσαν ποτε καταστροφήν. Ὁ Προμηθεὺς ἀναβαίνει καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Καυκασείου βράχου καὶ ἀνοίγει καὶ πάλιν εἰς τὸν γύπα τὴν ἐπιφλωθεῖσαν πληγήν του, ὁ Ἀγαμέμνων ἀνίσταται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἄργει τάφου του ἵνα καὶ πάλιν πέσῃ ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ Οἰδίπους ἐπανέρχεται εἰς τὸ φῶς ἵνα τὸ δεύτερον πληρώσῃ γόων τὸ ἀνάκτορον τῶν Θηβῶν καὶ τὸ δεύτερον ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος».

Λυπούμεθα ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παράσχωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἑστίας» πλείονα τεμάχια ἐκ τῆς ὡραίας συγγραφῆς τοῦ κ. Παύλου de Saint-Victor, οὔτε τοὐλάχιστόν τινα ἐκ τῆς ἀναξίας βιβλιοκρισίας τοῦ κ. Ἀρσενίου Houssaye, συνιστῶμεν ὅμως ἀμφότερα εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀρέσκονται εἰς τὸ καλὸν, καὶ ὧν ἡ καρδία καὶ τὸ πνεῦμα δὲν εἶνε ἀναίσθητα εἰς τὰς χάριτας τοῦ λόγου. *Σ.].

Θλιβερὰν ἀπώλειαν ὑπέστη τελευταῖον ἡ τυπογραφικὴ τέχνη ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Ὑάκινθος Φιρμῖνος Διδότος, διευθυντὴς τῶν γνωστῶν ἀρχαίων τυπογραφικῶν καταστημάτων τῶν Διδότων, ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 86 ἐν τῇ ἐπαύλει αὐτοῦ Chandai (Orne). Ὁ Ὑάκινθος Διδότος ἐγεννήθη τῷ 1794, ἐκπαιδευθεὶς δὲ ἐμβριθῶς διεδέχθη τῷ 1827 τὸν πατέρα του ὡς βουλευτὴς τοῦ Eure et Loire, καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀμβροσίου, τοῦ πρὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν ἀποθανόντος, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν μεγάλων καταστημάτων, τυπογραφείων, βιβλιοπωλείων καὶ χαρτοποιείων, τῶν ὑπὸ τῶν προπατόρων αὐτῶν ἱδρυθέντων. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν τὰ καταστήματα παῦσα προήχθησαν εἰς μεγάλην ἀκμήν. Κατὰ τὸ 1834 ἵδρυσαν εἰς Μενσίλην τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν σχολεῖον τῶν συνθετριῶν γυναικῶν, εἰς ὃ τελευταῖον προσέθεσαν ἕτερον ὅμοιον διὰ τὰς κωφαλάλους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὑακίνθου τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος ἀνέλαβον οἱ δύο αὐτοῦ ἀνεψιοί, οἱ καὶ ζῶντος ἔτι αὐτοῦ διευθύνοντες τὰς ἐργασίας.

— Ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς Πιπολόμενης ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως πολύτιμον πόνημα, περιέχον «ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἐν τῇ Λαυρεντιανῇ Βιβλιοθήκῃ ἑλληνικῶν κώδικων»,